

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **CZT a. s.**, se sídlem Lísková 1513, Čáslav, zastoupená Mgr. Zbyškem Malíkem, advokátem se sídlem Střelecká 672/14, Hradec Králové, proti žalovanému: **Celní úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Palackého třída 2659, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 4. 2020, č. j. 52 Af 61/2017 – 115,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 8. 2017, č. j. 47054-13/2017-590000-11, zamítl námitky žalobkyně proti exekučním příkazům žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. 47054/2017-590000-42, a ze dne 11. 7. 2017, č. j. 47054-4/2017-590000-42 (dále společně jen „*exekuční příkazy*“). Žalovaný dále rozhodnutím ze dne 30. 8. 2017, č. j. 47054-14/2017-590000-11, zamítl námitky žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2017, č. j. 47054-6/2017-590000-42, o částečném zastavení daňové exekuce.

[2] Žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“) žalobu, kterou se domáhala zrušení obou výše uvedených

rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rozsudkem ze dne 29. 4. 2020, č. j. 52 Af 61/2017 – 115, žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[3] Úvodem konstatoval, že žalobkyně brojila žalobou s totožnou argumentací též proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 7. 2017 a proti rozhodnutí o částečném zastavení exekuce ze dne 14. 7. 2017 (jak jsou tato rozhodnutí blíže vymezena v odstavci [1]), přičemž krajský soud tuto žalobu zamítnul rozsudkem ze dne 23. 5. 2018, č. j. 52 Af 49/2017 - 77 [Nejvyššímu správnímu soudu (dále též „*NSS*“) je z úřední činnosti známo, že kasační stížnost žalobkyně proti posledně uvedenému rozsudku krajského soudu byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 26. 4. 2021, č. j. 5 Afs 200/2018 - 37].

[4] V napadeném rozsudku krajský soud dále poukázal na to, že též zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce, a to rozsudkem ze dne 23. 5. 2018, č. j. 52 Af 52/2017 - 85 (Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že také kasační stížnost žalobkyně proti posledně uvedenému rozsudku krajského soudu byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Afs 201/2018 - 37).

[5] Kromě svých výše uvedených rozsudků, v nichž vypořádal fakticky totožnou argumentaci žalobkyně, krajský soud též odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 53, podle něhož je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) jak exekuční příkaz podle § 178 daňového řádu, tak i rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti takovému exekučnímu příkazu. Jsou-li napadena obě tato rozhodnutí žalobou, správní soud, který rozhoduje jako druhý v pořadí, je povinen reflektovat skutkové a právní závěry správního soudu, který rozhodl před ním.

[6] Poté krajský soud přikročil k vypořádání žalobních námitek; odkázal přitom právě na část odůvodnění svého předchozího rozsudku č. j. 52 Af 49/2017 - 77. Nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že exekuovaná částka (představující přeplatek na úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 daňového řádu) není daňovým nedoplatkem a že proto žalovaná rozhodnutí nebyla vydána na základě řádného exekučního titulu. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, na jejímž počátku stál rozsudek ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017 - 36, v němž se konstatuje, že úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu je „*daní*“ ve smyslu § 2 téhož zákona. Pokud bylo podkladovým exekučním titulem žalobkyni uloženo uhradit (fakticky vrátit) část dříve přiznaného úroku z neoprávněného jednání správce daně, nejedná se o jakousi nově vzniklou soukromoprávní pohledávku, nýbrž o veřejnoprávní pohledávku („*daň*“ v širším slova smyslu), jejíž režim se řídí daňovým řádem.

[7] Za opožděnou označil krajský soud námitku žalobkyně, v níž poukazovala na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2 Afs 249/2017 - 66, který podle žalobkyně zrušil platební výměry na spotřební daň z tabákových výrobků *Gulivers Extra*, takže úrok vypočtený v exekučním titulu nemůže být správný (žalobkyně blíže neosvětlila souvislost mezi danými platebními výměry a předmětem řízení o žalobě v nyní posuzované věci – pozn. NSS).

[8] Žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Za podstatu kasační stížnosti stěžovatelka označuje otázku, zda je rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, č. j. 31107/2017-590000-11 (dále jen „*rozhodnutí celního úřadu z května 2017*“), řádným exekučním titulem pro exekuci, jestliže tam nově vyčíslený (snížený) úrok z neoprávněného jednání správce daně vychází ze zrušených dodatečných platebních výměrů.

[10] Stěžovatelka poté rekapituluje předchozí průběh řízení před daňovými orgány, obsáhle cituje z odůvodnění rozhodnutí celního úřadu z května 2017, rekapituluje průběh řízení před krajským soudem a odůvodnění napadeného rozsudku. Uvádí [část III.(3) kasační stížnosti], že žalovaný dal podnět k přezkoumání tří v kasační stížnosti konkrétně vymezených rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále jen „*GŘC*“) a Ministerstvo financí vydalo rozhodnutí o přezkoumání těchto rozhodnutí GŘC. V podstatě jde dle stěžovatelky o přezkoumání rozhodnutí GŘC, jimiž byly zrušeny tři dodatečné platební výměry, které jsou podle stěžovatelky „*uváděny též jako exekuční titul*“. Dále se stěžovatelka na několika stranách vyjadřuje k neupřesněné „*argumentaci správních orgánů*“.

[11] V části IV. kasační stížnosti stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas s názorem krajského soudu, že rozhodnutí celního úřadu z května 2017 o novém stanovení úroku z neoprávněného jednání správce daně může být exekučním titulem. Krajský soud totiž „*vede pouze teoretickou úvahu ve vztahu k daňovému řádu a možnosti vymáhat takto přiznaný úrok*“.

[12] Ve skutečnosti však měl dle stěžovatelky krajský soud svůj názor korigovat dle odůvodnění rozsudku NSS č. j. 2 Afs 249/2017 - 66; v této souvislosti stěžovatelka odkazuje na část III., odstavec 29 a následující posledně uvedeného rozsudku. Nesouhlasí však s tím, že by její žalobní námitka (v níž odkázala na zmíněný rozsudek NSS) byla opožděná, neboť existence exekučního titulu měla být krajským soudem hodnocena již v rámci žaloby.

[13] V části V. kasační stížnosti stěžovatelka odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 Afs 172/2018 - 125, jímž NSS zrušil tři vymezená rozhodnutí GŘC. Z něj dovozuje, že pokud je zrušeno rozhodnutí o doměření daně, musí být zrušeno i rozhodnutí o předepsání penále. Rozhodnutí celního úřadu z května 2017 nemůže být exekučním titulem, protože i dle tohoto rozsudku je zrušeno rozhodnutí o daňové povinnosti, „*tedy neexistuje*“. Zrušení daňové povinnosti takto „*osvědčil*“ již druhý rozsudek NSS vedle rozsudku č. j. 2 Afs 249/2017 - 66 a stěžovatelka též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Afs 132/2017 - 65.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Podle něj je většina kasačních námitek nepřípustná; v této souvislosti odkazuje zejména na body III.(3), IV. a V. kasační stížnosti. Tyto námitky se totiž týkají přezkumného řízení podle § 121 a násl. daňového řádu, k němuž žalovaný dal podnět,

Ministerstvo financí ho nařídilo a GŘC realizovalo. Tyto námitky nebyly v řízení před krajským soudem uplatněny včas a nebyly předmětem žaloby a posouzení ze strany krajského soudu. Dále se žalovaný – dle svého vyjádření „*nad rámec nutného*“ – obsáhle věcně vyjadřuje právě k těmto námitkám stěžovatelky.

[15] Závěrem svého vyjádření navrhuje, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu hotových výdajů za dva úkony po 300 Kč za dvě vyjádření ve věci. Žalovaný si je vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, podle něhož soud náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná. Má však za to, že nadměrná procesní aktivita stěžovatelky způsobila, že výdaje žalovaného jdou nad rámec běžné úřední činnosti.

[16] Na vyjádření žalovaného reagovala stěžovatelka replikou, v níž opakuje, že rozhodnutí celního úřadu z května 2017 nemůže být řádným exekučním titulem. Podle stěžovatelky se žalovaný neřídí závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v rozsudcích č. j. 8 Afs 172/2018 - 125 a dalších a z jeho strany je zahájení přezkumného řízení pouze dalším „*kupením nezákonnosti*“.

[17] Na výše uvedené reagoval žalovaný duplikou, v níž uvádí, že v replice stěžovatelka neuvádí nic zásadního, co by již nebylo obsahem kasační stížnosti. Dále žalovaný osvětluje, proč je tvrzená nezákonnost exekučního titulu s odkazem na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 249/2017 - 66 opožděná: stěžovatelka totiž v žalobě namítala vadu exekučního titulu pouze s poukazem na charakter úroku z neoprávněného jednání správce daně. Žalovaný odmítá tvrzení, že by nerespektoval závazný právní názor NSS, neboť ve stěžovatelkou citovaných rozsudcích se soud k otázce přezkumného řízení nevyjádřil.

[18] Žalobkyně následně soudu zaslala ještě další vyjádření, v němž opakuje, že orgány celní správy, a to včetně GŘC, odmítají respektovat závaznou judikaturu NSS. Na podporu tohoto názoru cituje z jednoho v kasační stížnosti dříve zmiňovaných rozhodnutí GŘC.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Než soud přikročí k vlastnímu vypořádání kasačních námitek, považuje za vhodné předeslat, že (jak též krajský soud upozornil v napadeném rozsudku) stěžovatelka ve vztahu k dané daňové exekuci měla a fakticky též využila „dvě cesty“ soudního přezkumu: v **„první cestě“** (neúspěšně) brojila proti vlastnímu exekučnímu příkazu, a to nejprve žalobou ke krajskému soudu a posléze kasační stížností k soudu

zdejšímu. Přitom jak žaloba, tak i kasační stížnost byly zamítnuty (rozsudkem krajského soudu č. j. 52 Af 49/2017 – 77, respektive rozsudkem NSS č. j. 5 Afs 200/2018 – 37; v podrobnostech viz odstavec [3] výše; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[22] V nyní projednávané věci se jedná o **„druhou cestu“**, tedy o přezkum rozhodnutí o námitkách proti témuž exekučnímu příkazu, přičemž z obsahu posledně uvedených rozsudků je patrné, že žalobní, respektive kasační argumentace stěžovatelky je v zásadě shodná s tou, jíž užila v „první cestě“, tedy v judikovaných věcech. Jedinou výjimkou je kasační námitka odkazující na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 249/2017 - 66 (k té viz odstavce [28] a následující níže).

[23] Dále je vhodné předeslat, že hlavní osou argumentace stěžovatelky je její snaha zpochybnit **existenci řádného exekučního titulu**, tj. rozhodnutí celního úřadu z května 2017 (jak je blíže definováno v odstavci [9] výše). I proti **exekučnímu titulu jako takovému** (tj. rozhodnutí celního úřadu z května 2017, respektive proti souvisejícímu rozhodnutí GŘC, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a exekuční titul byl potvrzen) brojila stěžovatelka žalobou, jíž krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 11. 6. 2019, č. j. 52 Af 1/2018 – 44; kasační stížnost stěžovatelky proti posledně uvedenému rozsudku zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 16. 9. 2021, č. j. 7 Afs 238/2019 – 52. V tomto rozsudku se soud vyslovil i k argumentaci stěžovatelky (prakticky totožné jako v nyní projednávané kasační stížnosti), odkazující na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 249/2017 - 66, a vysvětlil, proč je nepřípadná (viz odstavec 19 rozsudku NSS č. j. 7 Afs 238/2019 – 52).

[24] Lze tedy uzavřít, že fakticky veškerá šíře argumentů stěžovatelky ohledně nyní zkoumaného exekučního řízení (respektive exekučního titulu, o nějž se toto exekuční řízení opírá) byla správními soudy, včetně soudu kasačního, vyčerpávajícím způsobem zodpovězena. Nyní rozhodující senát se s odkazovanými rozsudky NSS ohledně exekučního titulu a exekučního příkazu ztotožňuje. Protože nepovažuje za účelné doslovně opakovat příslušné vypořádání stěžovatelčiných námitek, omezí se nyní jen na stručné shrnutí základu argumentace a odkáže na příslušné pasáže relevantních rozsudků NSS.

[25] K vlastním námitkám v kasační stížnosti zdejší soud předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatelka formulovala kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[26] Stěžejní žalobní námitkou stěžovatelky bylo, že rozhodnutí celního úřadu z května 2017 o novém stanovení úroku z neoprávněného jednání správce daně nemohlo být

(řádným) exekučním titulem, neboť exekvovaná částka není „*daní*“ ve smyslu zákonné definice daňového řádu. Krajský soud tuto námitku shledal nedůvodnou (odstavce 11 až 15 napadeného rozsudku, rekapitulované v odstavci [6] výše) s odkazem na příslušnou judikaturu NSS. Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjadřuje prostý nesouhlas s tímto stanoviskem krajského soudu a dodává k tomu, že krajský soud „*vede pouze teoretickou úvahu ve vztahu k daňovému řádu a možnosti vymáhat takto přiznaný úrok*“. Tato námitka je velmi obecná a obtížně uchopitelná – je ji nutno dále interpretovat, neboť sama o sobě příliš nedává smysl (arg. proč by vůbec mělo být problematické vést „teoretické“ úvahy?). Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelka takto vytýká krajskému soudu, že nepřihlédl ke konkrétním (tj. nikoli „teoretickým“) okolnostem případu. Tato námitka není důvodná.

[27] Krajský soud zde totiž zkoumal otázku právní, tj. zda úrok z neoprávněného jednání správce daně je či není „*daní*“ v širším slova smyslu (neboť pouze nedoplatek „*daně*“ lze exekučně vymáhat dle daňového řádu – viz § 175 ve spojení s § 153 daňového řádu). Otázka právní je přitom vždy do velké míry „teoretická“, neboť soud při jejím zkoumání nemusí podřazovat skutkový stav pod určitou právní normu (*subsumpce*), ale pouze obecně (či „teoreticky“) zkoumá, zda určitý, obecně chápaný institut (zde stanovení úroku z neoprávněného jednání správce daně) lze či nelze podřadit pod pojem „*daně*“. Krajský soud pak nepochybil, pokud s odkazem na konkrétní judikaturu NSS dovodil, že tento institut pod pojem „*daně*“ podřadit lze a vysvětlil proč. Ostatně odlišné stanovisko stěžovatelky v její žalobě se nutně též nese v „teoretické“ rovině (viz odstavce 10 až 22 žaloby) právě proto, že jde o otázku právní, jak bylo vysvětleno výše. V dalším postačuje stěžovatelku odkázat na již zmíněný rozsudek NSS č. j. 5 Afs 200/2018 – 37, jenž se týkal vlastního exekučního příkazu a kde soud obšírněji reagoval na argumenty týkající se povahy úroku z neoprávněného jednání správce daně (viz zejména odstavec 12 citovaného rozsudku NSS).

[28] Zbylá část kasační argumentace stěžovatelky se opírá o opakovaně odkazovaný rozsudek NSS č. j. 2 Afs 249/2017 - 66. Stěžovatelka se ho však dovolává ze dvou různých hledisek: **zaprvé**, pro jeho „precedenční řešení“ právní otázky (ne)existence exekučního titulu (konkrétně stěžovatelka odkazuje na část III odstavec 29 a následující); **zadruhé**, stěžovatelka z tohoto rozsudku dovozuje, že exekuční titul v nyní projednávané věci již neobstojí. Nutno i zde stěžovatelce vytknout, že její argumentace je na samé hranici srozumitelnosti; v kasační stížnosti mezi oběma hledisky zřetelně neodlišuje – tato hlediska jsou však významná pro posouzení jejích kasačních námitek. V kasační stížnosti ani dostatečně neosvětlila souvislost rozhodnutí daňových orgánů, o nichž pojednává rozsudek č. j. 2 Afs 249/2017 - 66, s nyní projednávanou věcí a s rozhodnutími žalovaného, o nichž rozhodoval krajský soud v napadeném rozsudku.

[29] Co se týče **prvního** („precedenčního“) **aspektu věci**, tím se kasační soud musí zabývat s ohledem na to, že v horizontálních právních vztazích zůstává zásadou incidentní retrospektivita nových právních názorů vytvořených judikaturními změnami. Nový právní názor se tedy prosadí ihned a bude aplikován na všechna probíhající řízení (srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2010, sp. zn. II. ÚS 3168/09; judikatura Ústavního soudu je dostupná na https://nalus.usoud.cz). Stěžovatelka v této souvislosti

odkazuje na pasáž rozsudku NSS č. j. 2 Afs 249/2017 - 66, podle níž je nutnou podmínkou vydání exekučního příkazu existence vykonatelného exekučního titulu. Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci nijak nezpochybňuje tento základní princip daňové (a ostatně i jakékoli jiné) exekuce. V judikované věci se však NSS dále zabýval specifickou situací, v níž odvolací orgán určité platební výměry (coby exekuční titul) zrušil na základě závazného právního názoru, vysloveného ve zrušujícím rozsudku krajského soudu, který však byl posléze zrušen rozsudkem NSS. Nyní projednávaná věc však není judikované věci podobná, neboť příslušný exekuční titul (tj. rozhodnutí celního úřadu z května 2017) nepřetržitě právně existuje a obstál i v přezkumu před správními soudy (viz rozsudky blíže určené v odstavci [23] výše). „Precedenční" argumentace s odkazem na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 249/2017 - 66 tedy nijak stěžovatelce neprospívá a nemůže změnit náhled soudu na zkoumanou právní otázku exekvovatelnosti nedoplatku, který se týká úroku z neoprávněného jednání správce daně.

[30] V **druhé linii argumentace**, kterou stěžovatelka předestřela nikoli v žalobě, ale až na jednání před krajským soudem dne 11. 9. 2019 (viz protokol z jednání na č. l. 95 spisu krajského soudu), z rozsudku NSS č. j. 2 Afs 249/2017 - 66 dovozovala, že již neexistují platné platební výměry na spotřební daň z tabákových výrobků *Gulivers Extra*, a proto ani vypočtený úrok, respektive „přeplatek" na úroku, který je v projednávané věci předmětem exekuce, „*nemůže být správný*". Krajský soud posoudil tuto žalobní námitku jako opožděnou, neboť žaloba byla podána dne 10. 10. 2017 a dvouměsíční žalobní lhůta, v níž je možné předkládat žalobní body, tedy zjevně již uplynula.

[31] Stěžovatelka v kasační stížnosti s tímto stanoviskem polemizuje, neboť má za to, že postačovalo, pokud v žalobě zpochybnila zákonnost exekučního titulu, byť z jiného důvodu. Tato námitka není důvodná.

[32] Nejvyšší správní soud považuje za nutné nejprve předeslat, že krajský soud při přezkoumání rozhodnutí žalovaného správně vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Obecně není vyloučeno, že v průběhu řízení před krajským soudem dojde ve věci k dalšímu vývoji, tedy že správní soudy zpochybní existenci rozhodnutí (platebních výměrů), která souvisejí s exekučním titulem. Pokud však má stěžovatelka za to, že takový vývoj zakládá důvod nezákonnosti exekučního titulu, musí využít procesních nástrojů daňového řádu, aby exekuci zabránila (viz například § 181 daňového řádu). Naopak řízení před správními soudy slouží právě jen **k přezkumu rozhodnutí žalovaného podle stavu v době jeho rozhodování** (dle odkazovaného § 75 odst. 1 s. ř. s.).

[33] Co se týče vlastní kasační argumentace, krajský soud správně hodnotil příslušnou žalobní námitku jako opožděnou. Není totiž rozhojněním či navázáním na původní žalobní body, které stojí a padají pouze s koncepcí, podle níž úrok z neoprávněného jednání správce daně není „*daní*", ale jakousi soukromoprávní pohledávkou. Tuto argumentaci krajský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě vypořádal. Nové kasační námitky, které *de facto* tvrdí, že po uplynutí žalobní lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s. v jiné „větvi" řízení došlo k dalšímu, pro stěžovatelku příznivému, vývoji, který by měl založit

důvod pro zastavení exekuce či zrušení exekučního titulu, mohou být uplatněny pouze před orgány daňové správy, nikoli před správními soudy.

[34] Zbylé úvahy v kasační stížnosti, které se týkají přezkumného řízení a jiných rozhodnutí GŘC, nejsou kasačními důvody ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., neboť nesměřují proti odůvodnění napadeného rozsudku a především se míjí s předmětem řízení o žalobě, kterým byla rozhodnutí žalovaného o námitkách stěžovatelky. Proto se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[35] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že odkaz stěžovatelky na rozsudky NSS č. j. 8 Afs 172/2018 - 125 a č. j. 3 Afs 132/2017 - 65 není přiléhavý. Tyto rozsudky následují názor judikovaný v rozsudku č. j. 2 Afs 249/2017 - 66, avšak týkají se jiných rozhodnutí, než je exekuční příkaz a exekuční titul, posuzovaný v nyní projednávané věci.

[36] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, jakkoli tvrdil opak a požadoval alespoň náhradu hotových výdajů.

[38] Nejvyšší správní soud připouští, že čilá procesní aktivita stěžovatelky (která je ostatně soudu známa z jeho úřední činnosti a je patrná i z mnoha odkazovaných rozsudků NSS v různých jiných věcech stěžovatelky) může vyvolat dojem, že náklady a výdaje s vedením těchto sporů již přesahují „běžnou úřední činnost“, nicméně aby tomu tak skutečně bylo a aby bylo možné žalovanému přiznat alespoň náhradu hotových výdajů (jak požadoval), musel by předložit konkrétní argumenty a podložit je konkrétními skutečnostmi, který by přesvědčivě ukázaly, že je žalovaný vedením sporu nadměrně zatížen. K tomu však nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu